

Prolog

Își simte stomacul gol, nu mai are ce vomita. Dar mai primește un pumn zdravăn în burtă și încă unul, icnește, nu mai are putere să strige. Saltă puțin capul proptit în piept, plecat ușor într-o parte și-i privește pe cei doi care se agită în fața lui. Abia îi vede, ochii îi sunt tumefiați de lovituri, dâre de sânge i se scurg pe pleoape, îl ustură, în gură parcă are tone de sare. E legat cu mâinile la spate de speteaza de lemn, gleznelor îi sunt prinse și ele cu aceeași sârmă groasă. Un scaun fixat cu șuruburi în pardoseala de ciment, să nu se clatine, altfel nu înțelege cum nu cade pe spate când primește câte o lovitură puternică.

Un pumn în mărunul lui Adam, își simte cartilajul cum pârâie, i se taie respirația, durerea îi reverberează în cap ca un nesfârșit dangăt de clopot, leșină, nu mai poate respira, e convins că a venit sfârșitul. Nu mai are voce.

Oricum e sfârșitul. Niciunul dintre cei doi nu se lasă, au primit ordine stricte, l-au chestionat și l-au lovit privindu-l în față cu ochii lor mici, siguri că nu li se poate întâmpla nimic, siguri că nu-i va putea da în gât vreodată. Voiau să știe ce aflase și ce divulgase, dacă fusese singur, dacă avea o rețea, dacă spusese poliției, cât spusese, dacă nu cumva era polițist, dacă mai erau și alți infiltrați, cine erau, cu cine vorbise despre trafic. Voiau să afle tot, să nu le scape nimic. Au luat de la capăt de câteva ori întrebările. Răspunsurile, mai ales cele monosilabice, erau urmate de lovituri. Nu poți să nu știi! strigau. O să spui tot! strigau. Apoi nu mai

răspundea și se înfuriau, loviturile întetețite alternau cu întrebările repetate.

Nu-și amintea cum ajunsese aici, sigur îl drogaseră. A fost convins din prima clipă că nu mai iese viu, prea îl lăsau să vadă tot ce se întâmplă, tot ce e în jur. Când deschisese ochii, încă amețit, a zărit subsolul cu pereți de beton, nicio fereastră, nicio ușă, nicio mobilă, doar scaunul pe care stătea. Totul era umed, i se părea că miroase a sânge vechi, o fi fost o cameră de tortură. Nu-și amintea să fi coborât vreo scară, subsolul putea fi oriunde, o casă părăsită, o uzină dezafectată, un poligon, n-avea rost să se chinuie să-și imagineze, n-o să apuce să spună niciodată nimănui.

Era legat de scaun, dar nu-i acoperiseră ochii, trebuia să vadă ce i se întâmplă, ce i se pregătește și să prevadă. Știau că e mai mare chinul când prevezi. Știau că e un tip capabil să prevadă. Se informaseră bine, ori aveau experiență, ori poate că așa lucrau întotdeauna, metodic.

Erau doi zdrahoni care făcuseră, n-avea niciun dubiu, arte marțiale, rași în cap, umeri de taur, palmele cât lopețile, nădușeau repede, nu prea se mai antrenaseră în ultima vreme, ori se îngrășaseră prea mult, tricourile multate aveau pete vechi de transpirație înainte să se umple de pete de sânge proaspăt.

Îl luaseră la palme, păreau scânduri negeluite și lăsau urme adânci, i-au spart nasul și arcadele, i-au sfâșiat urechile, mai să i le smulgă din cap cu niște clești. A leșinat, l-au stropit cu apă. La picioarele lui se lățea pe ciment o baltă roșiatică. Nu putea plânge. N-avea rost să strige după ajutor, știa că nu-l aude nimeni. Ar fi fost în zadar. Beciul era sigur în vreo uzină dezafectată, precis că nu călca pe acolo picior de om. Oricum n-avea de gând să strige, i-ar fi interpretat strigătul ca pe o dovadă de înfrângere și n-avea de gând să le dea satisfacție. Nu putea cere îndurare, n-aveau de gând să-l cruțe. Oricum n-ar fi făcut-o, cum să ceri îndurare? Nici doctorului nu-i ceruse, venise doar să constate cât îl mai puteau tăbăci. Sigur nu era doctor, era felcer. Dacă o fi fost și felcer.

Îndura.

Și-a amintit că citise sau i se povestise cum fusese torturat un agent

american celebru, Kiki Camarena, în timp ce bătăile și torturile erau înregistrate pe o bandă de magnetofon, să nu le scape nimic, nici cea mai mică informație. Sigur zdrahonii din fața lui nu făceau parte din aceeași rețea, cel mult dintr-una copiată, cu metode asemănătoare. Sigur n-aveau habar de Kiki Camarena. Nu vedea niciun magnetofon. Nu era atât de important încât să aducă pentru el și un magnetofon. Nu înregistrau nimic. N-aveau nevoie de dovezi, trecuseră la alt nivel de sofisticare. Dincolo de pivnița asta nu exista nimic. El însuși nu exista sau n-avea să mai existe curând.

Îl pedepseau pentru trădare. Dar el nu trădase, ar fi vrut s-o facă, dar încă nu știa destule, doar pusese întrebările nepotrivite și, probabil, priceuseră ce are de gând. Niciunul nu era prost, cel puțin la vârf. Habar n-avea însă cât de aproape fusese de vârf. Întrebase cum ar putea ajunge la Tati. Nimeni nu vorbea de Tati, nimeni din jurul lui nu-l știa, nimeni nu ajunsese la el. Nimeni n-avea voie să ajungă la el. Îl pedepseau pentru trădare și imixtiune. Li se părea de neconceput să se apropie de ce trebuia să rămână neștiut.

În urmă cu o zi, cu un sac pe cap, fusese adus în beciul ăsta, fără ferestre, cu pereții cenușii, aproape negri, de beton învechit, luminați din tavan de un bec puternic prins într-un cuib de plasă de sârmă. Dacă n-ar fi fost vorba de el însuși, s-ar fi gândit că asistă la un film – văzuse destule filme cu torturi. Niște scene copiate, parcă.

A spus ce știa. Nimic. Nu-l credeau. Cum ai aflat de Tati? întrebau din nou. Ce știi de Tati? De ce te interesează cum dai de Tati? Când a leșinat, l-au stropit cu apă ca gheața, din nou și din nou. L-au pocnit până i-au spart dinții. L-au zdrobit nasul. L-au lovit cu cleștele în rotule până i le-au spart. L-au fărâmat oasele degetelor. L-au atașat fire electrice de testicule și i-au aplicat electroșocuri. Iar întrebări. Apoi unul dintre zdrahoni, teribil de enervat, s-a apropiat cu un piron și i l-a înfipt în cap. Durerea era sfâșietoare, dar nu mai avea glas să strige. Zdrahonul a luat un ciocan și se pregătea să bată pironul.

Știa că e sfârșitul, înainte de prima lovitură, înainte să i se întunece mintea.